

Beste schrijvers, beste vrienden-en-familie-van-schrijvers,

Voor we overgaan tot het deel van de avond waar teleurstelling, verbazing en/of extase de overhand krijgen, wil ik een kort moment nemen om namens de voltallige jury onze warme appreciatie, bewondering en felicitaties over te brengen. Aan ieder van jullie. Elk gedicht of scenario, elke dagboek aantekening of memoire werd zorgvuldig en met interesse gelezen. En vooral met dankbaarheid. We begonnen te dromen van een wereld met meer dichters dan bankiers, meer schrijvers dan krijgers. Jullie teksten waren vensters op soms heel bekende, maar eveneens geheel ongeziene werelden.

Teleurstelling, het woord viel zonet. Hoewel een prijsuitreiking doorgaans doorgaat voor een feestelijk gebeuren, zijn er in wedstrijden altijd meer zogenoemde 'verliezers' dan zogenoemde 'winnaars'. Het zijn lelijke begrippen die mensen onnodig tegen elkaar opzetten. Maar, een wedstrijd is een wedstrijd en een wedstrijd kent wedstrijdwinnaars. De jury is er zich fel van bewust dat wanneer ik straks stelselmatig de drie titelhouders afroep, we daarmee een spijtig veelvoud van dat getal gaan kwetsen, teleurstellen of ontmoedigen. Daarom leek het me gepast om hier vanavond ook ruimte te maken voor afwijzing en dat doe ik in de vorm van een bekentenis: ik beken dat ik zeven jaar geleden deelnam aan Write Now!, hier in het Gentse. Ik beken dat ik toen nergens ben geraakt, geen prijs noch eervolle vermelding. Ik voelde me zelfs persoonlijk aangevallen in het juryverslag, alsof er rechtstreeks over mij werd geoordeeld. Nu, zeven jaar later, na nooit meer te hebben deelgenomen aan een wedstrijd, sta ik hier vanavond voor jullie als juryvoorzitter. Het kan verkeren, wil ik dus zeggen. Geef nooit permanent op.

Goede metaforen zijn kostbaar gerief, dus laat ik nog even op die vensters terugkomen. Wat zagen we, als jury, toen we naar buiten keken via jullie teksten? We namen afscheid van overleden familieleden, we verwensten papa's in zondagse bakkers, we liepen bij tal van kerken en rusthuizen naar binnen en buiten, we waren verstokte rokers in rokerige kroegen, we cruiseden op onze waveboards door West-Vlaanderen en lieten daar een puinhoop achter. Soms stonden jullie ruiten zo wagenwijd open, dat we werden overspoeld door beelden en door het bos geen boompje meer zagen staan. Soms moesten we wrikken en wroeten om van een spleet een kier te maken. Soms klapperden de vensters open en dicht, en konden we niet begrijpen wat we in jullie teksten moesten zien, wat ons ontging of zou moeten bijblijven. Soms — en dit is meteen ook ons voornaamste bezwaar — zagen we dezelfde dingen opnieuw en opnieuw en opnieuw, en vroegen we ons af waar die verfrissende wind bleef. "Schrijf wat je kent," zeggen ze zo vaak, maar neem dit niet té letterlijk, alsjeblieft. De verbeelding en de taal zijn twee eindeloze vaten. Laat ze communiceren.

Nu over tot de volgende orde van de dag: de eervolle vermeldingen.

De eerste van drie eervolle vermeldingen geven we met veel plezier aan een merkwaardige tekst. Merkwaardig in die zin dat hij heerlijk irritant was, ons groen liet lachen en we zullen nooit, nooit meer op ons gemak op zondag een bakker binnenwandelen. We genoten van de gedurfde keuze voor repetitieve zinstructuren en de geestigheid van de nu al herkenbare stem. Minder tevreden waren we met de expositie aan het einde van de tekst, waarin de clou van het verhaal al te onomwonden werd verklapt. Desondanks was het een ritmisch erg verrassende tekst en reiken we met veel plezier de eerste eervolle vermelding uit aan de 23-jarige **Willem Moreel**.

De tweede eervolle vermelding plakken we op een dichter. We lazen een reeks gedichten waarin we kennismaakten met een volwassen stem, die haar eigen ritme had gevonden en duidelijk de leus "schrijven is schrappen" goed heeft begrepen. De jury merkte wel een wisselvalligheid op tussen de gedichten en we vragen ons af of de dichter zichzelf heeft weten te verrassen met de gebruikte vormen en beelden. Vormexperimenten zijn natuurlijk niet het hoogste goed, maar eentonigheid is een valkuil waar deze poëzie her en der nogal verleidelijk inkeek. We zien wel de kiemen van vakmanschap en poëtisch sérieux, dus daarom gaat de tweede eervolle vermelding naar de eveneens 23-jarige **Dorien Couton**.

De derde en laatste eervolle vermelding gaat naar een ontwapenende kennismaking met de laatste dagen van een geliefde. Op een tastbare en doorleefde wijze werd ons een beeld voorgeschoteld van de onmiddellijke nasleep van de dood. We voelden mee en namen de tekst tot ons als een kostbaar Elixir D'Anvers. Hoewel de encenering en opbouw ons goed smaakten, struikelden sommige juryleden over de verwarrende perspectiefwisselingen. Maar dat neemt niet weg dat we met veel plezier en nieuwsgierigheid de derde eervolle vermelding toekennen aan de 24-jarige **Matthias Vannieuwenhuyze**.

Dan de laatste orde van de dag: de drie toppers.

We reiken de derde prijs van deze voorronde uit aan een grappig en ontroerend stuk proza, waarin met weinig woorden veel wordt gezegd, of waren het woorden die gewikt en gewogen waren tot ze precies betekenen? Een deerniswekkende tekst over eenzaamheid en hoe de afstand tussen lichamen een tastbaar gezelschap kan worden. We prijzen de tekst omwille van de vaste hand waarmee hij tot stand kwam, maar betreurden het dat de duizend gekozen woorden nog wel een pak gemiste kansen te grabbel gooide om thematisch en stilistisch nog straffer uit de hoek te komen. *Less is more* gaat niet altijd op. Toch heeft deze boeiende en ontluisterende tekst met veel recht en reden de derde plaats in de wacht gesleept. Proficiat dus aan het adres van de 22-jarige **Willem De Pessemier** met de tekst 'Eenzaame mannen die naar lavendelbloesem ruiken'.

De persoon die vanavond met een tweede plaats wordt beloond is zeer jong. Leeftijd weerhield deze persoon er desondanks niet van om een curieuze, doorleefde en sfeervolle tekst neer te pennen, die ons meeneemt naar de Amerikaanse jaren vijftig. Het was, we geven het toe, een kleine verademing om een niet in Vlaanderen of in de familiale kring gesitueerde tekst tegen te komen. Een van de juryleden liet optekenen dat ze vooral onder de indruk was van de dialogen en de historische setting. Een ander jurylid stoorde zich aan het aantal clichématige uitdrukkingen, maar kon tegelijkertijd niet miskennen dat er hier wel sprake was van talent. Ikzelf strooi nog eens met een bekentenis: op die leeftijd zou ik me gelukkig hebben geprezen zo'n voldragen tekst te hebben gecomponeerd. We reiken met veel bewondering de tweede prijs uit aan de 16-jarige **Yana Rosé** voor haar tekst 'Met een pil kom je de dag wel door'.

De eerste prijs gaat vanavond naar een dichter, een 20-jarige dichter. We mochten ons vergapen aan een reeks gedichten waarin we simultaan de echo's hoorden van klassiekere, meer romantisch-realistische schrijvers als Herman De Coninck alsook confessionele poëzie in de traditie van Sylvia Plath, Ted Hughes en Anne Sexton. Naast die echo's hoorden we ook de klanken van de nonchalante en het je-m'enfoutisme van Patti Smith en hedendaagse poëzie van een lokaal iemand als Dominique De Groen. Anders gezegd: er spraken vele stemmen tot ons, die samensmolten tot intrigerende, slimme, ontroerende, speelse en koppige poëzie. Ik laat de tekst kort voor zich spreken: "In schromelijke nachtlucht begingen wij een nazomerzonde, / toxische dampen kronkelend in het licht van een discrepantie." Poëzie uit een bundel die we hopelijk over niet al te lange tijd kunnen kopen in de boekhandel. De eerste plaats gaat vanavond met veel respect, plezier en felicitaties naar de 20-jarige **Elsbet De Pauw**. Doe dat goed in de finale!

Namens de jury van Write Now! Gent 2019,

Arno Van Vlierberghe - Juryvoorzitter
Sien Volders
Katrien De Loose